

Sygn. akt VI P 234/18 Pm

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Beata Piórek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Kłosek

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o odszkodowanie

I. Powództwo oddala

Sygn. akt VI P 234/18 Pm

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. pozwem z dnia 28 lutego 2018 r. wniósł przeciwko M. K. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 654,77 zł, w tym kwota:

- 21, 19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – data wymagalności 10 kwietnia 2015 r.,

- 559,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – data wymagalności 19 maja 2016 r.,

- 74,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – data wymagalności 27 lutego 2018 r..

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że strony zawarły ze sobą szereg umów o pracę począwszy od dnia 9 września 2010 r.. W dniu 27 kwietnia 2016 r. umowa została rozwiązana na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p.. Powód wskazał, że na podstawie ww. umowy pozwany świadczył na rzecz powoda pracę na stanowisku listonosz paczkowy, kierowca stale prowadzący samochody do 3,5 tony. Do obowiązków pozwanego należało m.in. przyjmowanie przesyłek oraz rozliczanie się z kwot pobrań. W trakcie wykonywania swoich obowiązków pozwany dopuścił się nieprawidłowości w postaci zagubienia przesyłki. Powód podał, że na skutek wniesionej reklamacji wypłacił odszkodowanie, jednocześnie obciążając pozwanego wypłaconą kwotą odszkodowania wystawiając notę

księgową. W celu wykonywania swoich obowiązków pozwany otrzymał do użytkowania służbowy telefon komórkowy. Po przekroczeniu ustalonego limitu pozwany został obciążony kwotą pieniężną.

Powód podał, że dochodzona w niniejszym postępowaniu kwota pieniężna wynika z nieopłacenia przez pozwanego należności, wynikającej z:

- **noty księgowej nr (...) z dnia 5 maja 2016 r. na kwotę 559,50 zł,**

- **z wykazu nr 1 z dnia 26 03 2015r. na kwotę 21 , 19 zł**

- kwoty skapitalizowanych odsetek **4,44 zł-** odsetki skapitalizowane od należności w **wysokości 21,19 zł wynikającej** z wykazu nr 1 z dnia 26 marca 2015 r. liczone za okres opóźnienia w zapłacie tj. od dnia **11 kwietnia 2015 r.** (pierwszy dzień po upływie płatności wykazu) od dnia 27 lutego 2018 r. (dzień obliczenia kapitalizacji odsetek),

- kwoty skapitalizowanych odsetek 69,64 zł – odsetki skapitalizowane od należności w wysokości 559,50 zł wynikającej z noty księgowej nr (...) z dnia 5 maja 2016 r. liczone za okres opóźnienia w zapłacie, tj. od dnia **20 maja 2016 r.** (pierwszy dzień po upływie płatności noty księgowej) do dnia 27 lutego 2018 r. (dzień obliczenia kapitalizacji odsetek).

Powód nadmieniał, że wezwaniem do zapłaty z dnia 27 lipca 2016 r. po raz kolejny wezwał pozwanego do uregulowania należności w terminie 7 dni.

Ponadto powód podniósł, że pozwany nie kwestionował roszczenia co do zasady ani co do wysokości. Jednocześnie w dniu 9 września 2010r. podpisał deklarację o odpowiedzialności materialnej, czym zobowiązał się do pokrycia szkód wyrządzonych stronie powodowej na skutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. (pозew, k. 6-11)

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie wziął udziału w procesie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. K. był zatrudniony u powoda (...)S.A.

z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę od dnia 9 września 2010 r. początkowo na czas określony, a z dniem 1 sierpnia 2011 r. na czas nieokreślony.

W dniu **27 kwietnia 2016 r.** umowa została rozwiązana na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p..

W oparciu o powyższe umowy o pracę pozwany był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku listonosza paczkowego w okresie

od 9 września 2010 r. do 30 kwietnia 2015 r., kierowcy kursów międzywęzłowych, kursów zwózkowo – rozwózkowych, obsługujący Urzędy i Punkty Pocztove, stale prowadzący samochody o masie do 3,5 tony w okresie od 1 maja 2015 r.

Do zakresu obowiązków i czynności szczegółowych pozwanego należało

m.in. dokonywanie odpraw na Urzędach Pocztowych (odpowiedzialność za przyjęcie i wydanie ładunku zgodnie z dokumentacją (wykazami ładunku) czy też rozliczanie

z pobranych przesyłek.

W dniu 9 września 2010 r. pozwany podpisał deklarację o odpowiedzialności materialnej. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za ewentualne niedobory

w gotówce, materiałach, opakowaniach, urządzeniach oraz innych składnikach majątkowych powierzonych celem ochrony, przechowania lub zabezpieczenia

w związku z zajmowanym stanowiskiem listonosz paczkowy z obowiązkiem zwrotu albo wyliczenia się oraz odpowiedzialność w granicach rzeczywistej starty za wyrządzoną (...) z jego winy szkodę, powstałą wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych.

(**dowód:** umowy o pracę, k. 40-42; zakres czynności na stanowisku pracy, k. 43-45; deklaracja o odpowiedzialności materialnej, k. 46; świadectwo pracy, k. 47-48)

W trakcie wykonywania swoich obowiązków pozwany dopuścił do zagubienia przesyłki P. nr (...). Na skutek wniesionej reklamacji nr (...) z dnia 1 marca 2016 r. powód wypłacił odszkodowanie. W konsekwencji powód obciążył pozwanego wypłaconą kwotą odszkodowania w wysokości 559,50 zł, wystawiając **dnia 5 maja 2016 r. notę księgową nr (...)**.

W celu wykonywania swoich obowiązków pozwany otrzymał do użytkowania służbowy telefon komórkowy. Po przekroczeniu ustalonego limitu rozmów za okres od 1 października 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., pozwany został obciążony kwotą 21, 19 zł brutto z terminem **płatności do 10 kwietnia 2015 r.**

Wezwaniem do zapłaty z dnia 27 lipca 2016 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania ww. należności. Pozwany powyższe wezwanie odebrał w dniu **11 sierpnia 2016 r.**

Pozwany nie uregulował ww. należności na rzecz powoda.

W związku z tym, powód wezwał pozwanego do uregulowania odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 74,08 zł, wystawiając notę odsetkową z dnia 27 lutego 2018 r., w tym:

- kwoty skapitalizowanych odsetek 4,44 zł- odsetki skapitalizowane od należności w wysokości 21,19 zł, za okres opóźnienia od 11 04 2015 do 27 02 2018

- kwoty skapitalizowanych odsetek 69,64 zł – odsetki skapitalizowane od należności w wysokości 559,50 zł za okres opóźnienia w zapłacie od 20 05 2016 do 27 02 2018.

(**dowód:** oświadczenie pozwanego z dnia 25 kwietnia 2014 r., k. 96; korespondencja e-mail wraz z załącznikami, k. 97-99; wykaz nr 1 za przekroczenie limitu rozmów ze służbowych telefonów komórkowych za kwartał IV 2014 r., k. 49; nota księgowa z dnia 5 maja 2016 r., k. 50-51, pismo dot. reklamacji, k. 52-54; potwierdzenie przelewu, k. 55; wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 56-57; nota odsetkowa z dnia 27 lutego 2018 r., k. 68)

Przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy Sąd oparł się na treści załączonych do akt sprawy dokumentów. W ocenie Sądu orzekającego powołane wyżej dowody zasługiwały na wiarę i uwzględnienie w zakresie w jakim stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem wzajemnie się uzupełniały i nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy .

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, treści dokumentów strony postępowania nie kwestionowały.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód (...) S.A. z siedzibą w W. pozwem z dnia 28 lutego 2018 r. wniósł przeciwko M. K. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 654,77 zł, w tym kwota:

- 21, 19 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu

do dnia zapłaty – **data wymagalności 10 kwietnia 2015 r.**,

- 559,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – **data wymagalności 19 maja 2016 r.**,

- 74,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – data wymagalności 27 lutego 2018 r.- skapitalizowane odsetki od kwot 21, 19 zł i 559, 50 zł do dnia wniesienia pozwu .

Wezwaniem do zapłaty z dnia 27 lipca 2016 r. powód wezwał pozwanego do uregulowania ww. należności. Pozwany powyższe wezwanie odebrał w dniu **11 sierpnia 2016 r.**

W zakresie zasad odpowiedzialności pozwanego zważyć należy , iż zgodnie z art. 114 k.p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału. Według art. 115 k.p. pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda, jednak art. 122 k.p. wskazuje, iż jeżeli pracownik szkodę wyrządził umyślnie, to obowiązany jest do jej naprawienia w pełnej wysokości. **Art. 124. § 1** k.p. stanowi natomiast , iż pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się:

1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności,

2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu.

§ 2. Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się.

§ 3. Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykaże, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia.

Nie budzi wątpliwości zasada odpowiedzialności pozwanego za powierzone pozwanemu przesyłki z obowiązkiem wyliczenia się , czy też obowiązek zapłaty za rozmowy telefoniczne powyżej ustalonego limitu, aczkolwiek rozliczenie takie powinno mieć miejsce co do zasady do chwili rozwiązania stosunku pracy .

Roszczenia, których zaspokojenia domaga się strona powodowa są jednak przedawnione.

Art. 291 § 2 kodeksu pracy stanowi , iż roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu **z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.**

Terminy przedawnienia roszczeń wskazanych przez 291 § 2 k.p. mają zastosowanie nie tylko do roszczeń pracodawcy o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych przewidzianych w art. 114 k.p., ale również do roszczeń z tytułu niewyliczenia się lub niezwrócenia mienia powierzonego pracownikowi (art. 124 i 125 k.p.). Datą powzięcia przez pracodawcę wiadomości o wyrządzonej przez pracownika szkodzie w rozumieniu 291 § 2 k.p. **jest data, w której pracodawca uzyskał wiadomość o faktach, z których - przy prawidłowym rozumowaniu - można i należy wyprowadzić wniosek, że szkoda jest wynikiem zawinonego działania lub zaniechania pracownika,** a nie data, w której wniosek taki został rzeczywiście przez pracodawcę z faktów tych wyprowadzony, względnie w której został przedstawiony pracodawcy przez inną osobę. Istotne jest przy tym, że pracodawca musi dowiedzieć się nie tylko o powstaniu szkody, ale również znać osobę sprawcy szkody. Dopiero wówczas bowiem można wystąpić z roszczeniem przeciwko

konkretnej osobie i ustalić dane wskazujące na jej odpowiedzialność za spowodowanie lub przyczynienie się do powstania szkody.

Art. 292 kp stanowi, iż roszczenia przedawnionego nie można dochodzić, chyba że ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, zrzeka się korzystania z przedawnienia; zrzeczenie dokonane przed upływem przedawnienia jest nieważne.

Dotychczasowa wykładnia art. 292 kp zmierzała do ujednoczenia wykładni przedawnienia z art. 117 kc, i przyjmowano, że przedawnienie przyjmujemy na zarzut, tak jak ma to miejsce w prawie cywilnym. **Art. 117.** § 1 kc stanowił do dnia 8 lipca 2018r., iż z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

§ 2. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, **może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu** przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

§ 3. (uchylony).

Sposób modyfikacji treści art. 292 k.p. od 2 02 1996r. stał się powodem zasadniczych wątpliwości co do tego, czy w omawianej kwestii w prawie pracy obowiązuje zasada analogiczna jak na gruncie Kodeksu cywilnego, czy też nadal należy uznawać, że przedawnienie roszczeń sąd uwzględnia z urzędu. Wątpliwości te swoje źródło miały w znajdującym się w art. 292 in principio k.p. określeniu „**roszczenia przedawnionego nie można dochodzić**”. Zwolennicy poglądu, że przedawnienie nadal uwzględniane jest z urzędu w tym właśnie zwrocie upatrywali argumentu na poparcie swojego stanowiska, dodatkowo wskazując również na brak tożsamości regulacji zawartej w art. 292 k.p. i unormowania z art. 117 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy. Najpierw w uchwale z 6.03.1998 r. (III ZP 50/97) przyjął, że po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku pracy ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 292 k.p.), a następnie w uchwale z 10.05.2000 r. (III ZP 13/00) sąd ten uznał, że w sprawach o roszczenia ze stosunku pracy sąd nie uwzględnia z urzędu upływu terminu przedawnienia. Bez względu na to, który z poglądów na temat sposobu uwzględnienia przedawnienia przyjmiemy, istotne jest to, że w praktyce orzeczniczej dominujące znaczenie miała wykładnia dokonana przez Sąd Najwyższy w cytowanych wyżej uchwałach. (komentarz do art.292 Kodeksu pracy, Anna Kosut Wolters Kluwer Polska, źródło LEX)

Sąd orzekający w sprawie niniejszej wykładni uzasadniającej uwzględnienie przedawnienia na zarzut nie podziela, jako że prawo pracy pełni funkcję ochronną, jeżeli chodzi o prawa pracownika, jakiej co do zasady prawo cywilne nie pełni.

Wskazać należy, iż wykładnia art. 292 k.p. z uwagi na inne brzmienie przepisu, aniżeli art. 117 § 2 k.c. w dotychczasowym brzmieniu nie była jednolita, w szczególności nie ma w art. 292 k.p. mowy o zarzucie przedawnienia „ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia”.

Sąd zważył, iż z uwagi na zmianę brzmienia art.117 kodeksu cywilnego od dnia 9 lipca 2018r. i szczególnie nadaną funkcję prawu cywilnemu ochrony uczestnika obrotu w postaci konsumenta - nie może być obecnie mowy o jednolitej wykładni przepisów kodeksu cywilnego i kodeksu pracy w zakresie uwzględnienia przez sąd przedawnienia „**art. 117.** § 1. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

§ 2. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

§ 2¹. (4) Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

§ 3. (uchylony).”

Art. 117¹ ⁽⁵⁾ § 1 kodeksu cywilnego stanowi : W wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności.

§ 2. Korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności:

- 1) długość terminu przedawnienia;
- 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia;
- 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Brak jest aktualnie uzasadnienia dla przyjęcia pomimo braku zapisu ustawowego w treści art. 292 k.p. , iż przedawnienie w prawie pracy uwzględniane jest na zarzut , wszak przepis ten nie zawiera w swej treści przesłanki formułowania zarzutu , analogicznie do treści art. 117 § 2 k.p. „ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, **może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu** przedawnienia.” , tym samym uznać należy , iż przedawnienie z mocy art. 292 k.p. uwzględniane jest przez sąd z urzędu : „ **roszczenia przedawnionego nie można dochodzić, chyba że ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, zrzeka się korzystania z przedawnienia; zrzeczenie dokonane przed upływem przedawnienia jest nieważne.**” **Skoro roszczenia nie można dochodzić , to nie jest konieczne formułowanie przez pozwanego żadnego zarzutu , a sąd orzekający obowiązany jest przedawnienie uwzględnić.**

Tym samym po zmianie treści art.117 kodeksu cywilnego i dodaniu § 2¹ stwierdzić należy ,iż prawo cywilne rozszerzyło prawną ochronę adresatów – konsumentów , co do których upływ terminu przedawnienia uwzględniany jest z urzędu , w tym zakresie pełni ono zdaniem sądu orzekającego aktualnie podobną funkcję ochronną jak prawo pracy w stosunku do pracownika.

Uzasadnienie dla niedawnej nowelizacji kodeksu cywilnego ⁽⁹⁾, która m.in. uregulowała w sposób szczególny skutki upływu terminu przedawnienia roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi (art. 117 § 2 ⁽¹⁾, art. 117 ⁽¹⁾ k.c.), oparte było na zapewnieniu konsumentowi, jako stronie słabszej w stosunku prawnym ochrony, zmobilizowania przedsiębiorcy do szybszego realizowania przysługującego mu wobec konsumenta roszczenia, a także na zasadach wynikających z konstytucyjnej zasady państwa prawa, takich jak obiektywna przewidywalność skutków zachowań podmiotów prawa oraz pewności i bezpieczeństwa obrotu ⁽¹⁰⁾. W piśmiennictwie w związku ze zmianami legislacyjnymi wskazano także, **że regulacja przedawnienia powinna być sprawiedliwa i pragmatyczna, tj. zapewniać ochronę osobom słabszym** (bez wiedzy prawniczej i pomocy prawnej) oraz zapewniać szybkość postępowań cywilnych ⁽¹¹⁾. -Mariusz Fras Magdalena Habdas komentarz do art. 11 7 kodeksu cywilnego

W sprawie niniejszej sąd uwzględnił upływ terminu przedawnienia z urzędu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż doszło do przedawnienia roszczeń powoda zarówno jeżeli chodzi o należność główną , jak i o odsetki.

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie pomimo, iż roszczenie główne , którego strona powodowa się domaga nie budzi wątpliwości i jest co do zasady wykazane za pośrednictwem dokumentów przedłożonych do akt sprawy .

Zgodnie z art. 291 § 2 kp roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, **ulegają przedawnieniu z upływem 1**

roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia.

Jeżeli chodzi o należność główną, to strona powodowa sama wskazała na terminy jej wymagalności w pozwie 10 04 2015r. co do kwoty 21, 19 zł z tytułu przekroczenia limitu rozmów telefonicznych i 19 05 2016r. co do kwoty 559, 50 zł z tytułu utraconej przesyłki, co do której pozwany był odpowiedzialny materialnie. Ostatecznie wezwanie pozwanego do zapłaty roszczeń objętych pozwem miało miejsce w dniu **11 sierpnia 2016 r.** Wobec powyższego należało uznać, że roszczenie główne przedawniło się i to najdalej **11 sierpnia 2017r.**, gdy z sama umowa o pracę rozwiązała się 27 04 2016r.

Pozew w niniejszej sprawie został wprowadzony do elektronicznego postępowania upominawczego **w dniu 28 lutego 2018 r.** zatem w momencie składania pozwu roszczenie, którego domaga się strona powodowa, było przedawnione.

W ocenie Sądu nie ma podstaw, aby nie uwzględniać przedawnienia z urzędu. Z treści art. 292 kp nie wynika, aby przedawnienie było uwzględniane tylko na zarzut.

Art. 481. § 1 kodeksu cywilnego stosowanego odpowiednio z mocy art. 300 k.p. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

§ 3. W razie zwłoki dłużnika wierzyciel może nadto żądać naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

Art. 482. § 1 kc stanowi, iż od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

W sytuacji przedawnienia roszczeń głównych w sprawie przeciwko pracownikowi uznać należy również przedawnienie roszczeń o odsetki i odsetki od odsetek, tym bardziej, że odsetki regulowane są jedynie przez prawo cywilne, które ma zastosowanie w sprawie z zakresu prawa pracy jedynie odpowiednio z mocy art. 300 k.p., w tym zakresie sąd podziela stanowisko sądu Najwyższego wyrażone w uchwale 7 sędziów z dnia 26 stycznia 2005 r., **III CZP 42/04**: „Ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c. **Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.** OSNC 2005/9/149, OSP 2006/1/1, Prok.i Pr.-wkl. 2005/6/30, Wokanda 2005/3/1, Biul.SN 2005/1/9, M.Prawn. 2005/4/178, M.Prawn. 2005/13/647

Dz.U.2018.1025: art. 118; art. 481; art. 554

Wyrok wydany w sprawie jest zaoczny , albowiem pozwany były pracownik nie brał udziału w rozprawie i nie złożył odpowiedzi na pozew.

Art. 339. § 1 kpc stanowi , iż jeżeli pozwany nie stawil się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

§ 2. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z powyższych względów sąd na mocy art. 339 kpc i art. 292 k.p. i art. 291 § 2 k.p. orzekł jak w sentencji wyroku.